

TRAGEDIJA JE V MOJEM DOMU

Umberto Bellintani

Tragedija je v mojem domu.
Pred davnim že stopila je skoz vrata.
S krili smrti. S krili smrti.

Iz svojih skrivališč se kdaj pa kdaj prikaže,
se stisne komu okrog srca, potem izgine,
da vrne se naslednji dan, da vrne se naslednji dan.

Izgini že, tragedija! Ne vračaj se nikoli več.
Oči mojih otrok dve solzni kaplji so.
Oči mojih otrok so dva cvetova sreče.
Ne vračaj se nikoli več. Ne vračaj se nikoli več.

Izgini že, tragedija! Ne vračaj se spet jutri.
Oči moje matere ne smejo več jokati.
Oči očeta mojega počitka prosijo.
Ne vračaj se nikoli več. Ne vračaj se nikoli več.

A tragedija ostaja v mojem domu.
Pred davnim že je kradoma vstopila.
S krili smrti. S krili smrti.

DAN, KI SEM GA ČAKAL

Bino Rebellato

Naproti mi prihaja dan,
ki nisem ga nikdar še videl

(dan, ki tako dolgo že
sem čakal nanj).

Srečni ljudje
na ta dan, ki ne umre.

Zeleno beli praznik sadovnjakov
čez zidove se požene

pozvanjajoč v ozarah
in zapleše naokrog.

V lesenem čebričku
blodijo poljane.

Mešetarji sedijo v krčmi
na klopeh pod medeminastimi vrči
in zabava jih pogled na piščeta
v klonici.

Vino vnovič čudežno
ozeleni strasti
nevestam, ki smejijo
se med rjuhami.

PIERROT

Gino Nogara

Most San Lorenzo.

To je preteklost: kot počasna reka je,
ki ga pod valom grize in spodjeda,
medtem ko je sedanost kakor voda,
ki uzreš jo in ni je več. Nekoč sem spomnil
se nje, ki je čakala ob teh zideh,
nje, ki ponujala se je jokaje.
Odklonil sem zavoljo sanj, tako pravljicnih
v mladostnih dneh.

Most San Lorenzo,
ki skriti te bršljan ovija,
na prevarane strasti
temačen, trdoživ spomin ohranjaš. Reci mi:
ali lahko ujamemo nasprotni tok
vodá in vrnemo jih v zlate čase?